Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 41 527 van 13 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 7 april 2010 en dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 april 2010 om 14 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. HOLAIL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij verklaarde op 7 januari 2010 in België te zijn aangekomen en diende op 11 januari 2010 asielverzoek in. Op dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoekende partij reeds in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 3 februari 2010, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekende partij.

1.3. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden.

1.4. Op 7 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 11/01/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 07/01/2010 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 29/06/1986.
Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd. 07/04/2010 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 04/04/2010 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.
Uit het Eurodacverslag van 11/01/2010 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 30/11/2009. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij Afghanistan had verlaten op 27/12/2009 hoewel uit het Eurodacverslag van 11/01/2010 wel degelijk blijkt dat hij reeds vroeger Afghanistan moet hebben verlaten vermits zijn vingerafdrukken in Griekenland werden genomen op 30/11/2009. Betrokkene zegt dat hij niet wist van waar en hoe hij is gereisd vermits hij vooral 's nachts reisde. Hij zegt dat in Griekenland zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij er drie nachten is gebleven om vervolgens naar België te komen op 07/02/2009.
Hoewel betrokkene een aantal dagen in Griekenland was, heeft hij geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om er asiel aan te vragen.
Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 11/01/2010 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.
Op 03/02/2010 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 03/04/2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 07/04/2010.
Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de

Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).
Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.
De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.
De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.
Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct lis gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514,16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat hij niet wist dat hij in België was maar dat men hem had verteld dat het hier goed is en dat de mensenrechten hier worden gerespecteerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Hij zou ergens in Europa een verre neef hebben die hij niet persoonlijk kent. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.
Wat zijn gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat hij last heeft van zijn rug en knieën. Er zijn geen aanwijzingen dat dit betrokkene verhindert om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten. Verzoekende partij betoogt dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Zij stelt dat er dus mag worden uitgegaan van het feit dat verwerende partij haar op korte termijn zal willen terugleiden naar Griekenland, zodat zij niet dienstig een beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure. Zij licht voorts toe dat zij diligent optrad door op 12 april 2010 een vordering bij de Raad in te leiden tegen de beslissing die haar op 7 april 2010 werd ter kennis gebracht.

2.2. Het diligent optreden van verzoekende partij staat niet ter discussie. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt bijgevolg voldoende aangetoond en wordt niet betwist.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden

aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, moet worden geduid dat verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dat zij integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.5. Verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens haar voortvloeit uit de bestreden beslissing als volgt:

"De bestreden beslissing stelt verzoeker terug te willen sturen naar Griekenland. Het risico op schending van artikel 3 van het EVRM is op zichzelf reeds een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.
Bovendien roept verzoeker de schending in van een ernstig middel dat de openbare orde raakt.

Inzonderheid werd een schending van artikel 3 EVRM ingeroepen dat alle personen beschermt tegen folteringen en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is strijdig met het openbare orde karakter van dit grondrecht dat verzoeker van de bescherming van dit grondrecht afstand zou kunnen doen door middel van zijn eigen niet foutief gedrag.

Artikel 3 EVRM is immers op absolute wijze geformuleerd zodat er geen enkele beperking kon worden aangebracht, zelfs niet in geval van oorlog of andere noodtoestand.

Y. HAECK en V. STAELENS stellen dienaangaande het volgende: Het absolute verbod dat opgelegd is door art. 3 EVRM geldt eveneens in uitzetting- of deportatiezaken, dan wel uitleveringszaken. Eenmaal er substantiële aanwijzingen voorhanden zijn dat een persoon die dreigt uitgezet of uitgeleverd te worden, in het ontvangstland reëel gevaar loopt het voorwerp te zullen zijn van handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM, dan is de kous af en mag die persoon niet uitgezet of uitgeleverd worden op straffe veroordeeld te worden in Straatsburg verwijzing naar arresten Chala t. VK en Ahmed t. Oostenrijk). Het feit dat de activiteiten van een klager onwenselijk of zelfs gevaarlijk zijn, mag niet in aanmerking genomen worden [idem], evenmin als het belang dat de naties hebben bij het feit dat de vermeende misdadigers die naar het buitenland vluchten voor de rechter gebracht worden (verwijzing naar Chahal t. VK en Soering t. VK,)

(Y. HAECK en V. STAELENS, Artikel 3 EVRM, in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Hondboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze Commentaat Volume 1, Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 221 -222; eigen onderlijning)

Dit principe werd herhaald door het Hof in een arrest Saadi t. Italië van 28.02.2008.

Dit principe waarnaar verwezen wordt in terrorisme zaken, dient uiteraard toegepast te worden in geval van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève, ingeroepen door een asielzoeker die via een bepaald land de Europese Unie betreden heeft.

Zoals uiteengezet in het tweede middel, is er een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève, Een risico op schending van deze artikels dient echter samen beschouwd te worden met een risico op schending van artikel 13 van het EVRM. Immers, de rapporten die verzoeker neerlegt tonen aan dat er bij terugkeer naar Griekenland, er geen effectief rechtsmiddel voor hem ter beschikking is, gezien het flagrant gebrek aan advocaten, tolken en sociaal assistente. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Verzoeker verwijst naar de recente rechtspraak, die het risico op schending van art. 3 EVRM in soortgelijke zaken erkent:
- De Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel besliste op 4 februari 2010 om een asielzoeker opgesloten te Mer[k]splas vrij te laten, gebaseerd op het feit dat Griekenland niet genoeg bescherming

biedt aan personen die worden overgedragen in het kader van de Dublinconventie. Hierdoor bestaat er een reëel risico op schending van art. 3 EVRM
- Recente beslissingen om voorlopige maatregelen toe te kennen op grond van Rule 39 bij het EHRM (schorsingen van de uitwijzing werd toegestaan zonder bepaalde duur, nadat eerst een procedure voor de RVV werd gedaan en, waarbij het EHRM een Rule 39 toekent zonder dat een procedure bij de RVV aanvat, en hierbij de redenering volgt, dat de procedure voor de Nederlandstalige Kamer bij de RVV geen nuttig en dus uit te putten rechtsmiddel inhouden)
- Recente arresten van de Franstalige kamers van de RVV, waarin de problemen van de asielzoekers in Griekenland wel worden onderkent, en men beslist om uitwijzingen op te schorten of beslissingen 26quater te vernietigen

<u>Vele betrouwbare onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Griekenland.</u>

Deze rapporten kunnen niet als 'algemeen' afgedaan worden of als 'blote beweringen'. En wel om de reden dat het Europees Hof zelf stelt over mensenrechtenrapporten in een arrest Saadi tegen Italië (28/02/2008) (vrije vertaling):

'130. Om het bestaan te verifiëren van een risico op vernederende behandelingen, dient het Hof alle voorzienbare gevolgen van een terugzending van verzoeker in het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene (Vilvarajah et anderen, § 108 in fine).

131. Om de algemene situatie in een land te onderzoeken, heeft het Hof vaak belang gehecht aan informatie terug te vinden in recente rapporten afkomstig van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty international of regeringsbronnen, waaronder het Department of State van de V.S.A. (...)'

De rapporten die verzoeker aanhaalt, zoals van het UNHCR en van het Europees Parlement zijn, gezien deze rechtspraak, bij uitstek bronnen die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te raadplegen om na te gaan of zij artikel 3 en 13 E.V.R.M. niet schenden, bij een beslissing tot weigering van verblijf en met een terugzending naar Griekenland. Dit is echter niet af te leiden uit de bestreden beslissing.

Tenslotte stelt het Hof het volgende in het arrest Saadi (vrije vertaling):
'(...) In dit opzicht onderlijnt het Hof dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen, die in principe het respect garanderen van fundamentele mensenrechten op zichzelf niet voldoen om een adequate bescherming tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren, wanneer, zoals in dit geval, betrouwbare bronnen melding maken van praktijken van de autoriteiten, of getolereerd door deze laatste, die manifest ingaan tegen de principes van het Verdrag. (...) zelfs al zouden de Tunesische autoriteiten de diplomatieke garanties gegeven hebben zoals gevraagd door Italië, dan nog stelt dit het Hof niet vrij van een onderzoek of deze garanties effectief bescherming zouden bieden op een bescherming van de betrokkene tegen een risico op een vernederende behandeling'.

Hieruit blijkt dat de Belgische staat zich niet zonder meer kan verschuilen achter de zinsnede in de bestreden beslissing dat de Griekse staat dezelfde objectieve garanties biedt als België, wanneer er internationale rapporten het tegendeel stellen en de Belgische staat geen enkel stuk naar voren brengt dat het tegendeel zou aantonen.
In de huidige zaak biedt Griekenland deze 'garanties' niet eens, aangezien de Griekse overheid niet eens de moeite heeft gedaan te antwoorden op het terugnameverzoek van de tegenpartij.
Er wordt door de Griekse overheid allesbehalve een effectieve bescherming geboden tegen een vernederende behandeling.

3. Uit het loutere feit dat verzoekende partij voorhoudt dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève geschonden zijn kan op zich niet kan worden afgeleid dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot gevolg heeft.

3.1. Verzoekende partij geeft voorts in wezen te kennen dat zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugleiding naar Griekenland.

3.1.1. Er moet worden opgemerkt dat Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie-

en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17*: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives."(vrije vertaling : 'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'*). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

3.1.2. Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

3.2. Ter ondersteuning van het aangevoerde nadeel beroept verzoekende partij zich op rapporten en rechtspraak.

3.2.1. Om het door verzoekende partij aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van de verzoekende partij worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene.

3.2.2. Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in de staat waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid, volstaat niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd - aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Een verwijzing naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoekende partij zelf laat evenmin toe het voorgehouden reëel risico vast te stellen. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland.

3.2.3. Verzoekende partij doet zelf geen poging om precieze feitelijke elementen aan te brengen die toelaten de concrete en persoonlijke risico's te beoordelen die in haren hoofde voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Zij toont evenmin de ernst en het moeilijk te herstellen karakter aan van het nadeel waarop zij zich beroept. Dit klemt te meer nu verzoeker over de duur van zijn verblijf in Griekenland verklaringen aflegde die worden ontkend door het Eurodacverslag en verzoeker in deze periode geen asiel had aangevraagd.

3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aangetoond werd.

4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
E. VANDERSCHOMMEN	K. DECLERCK